

Osobní výběr IV: Jiří Hofman – matematik

GAVUCHEB

Galerie výtvarného umění v Chebu

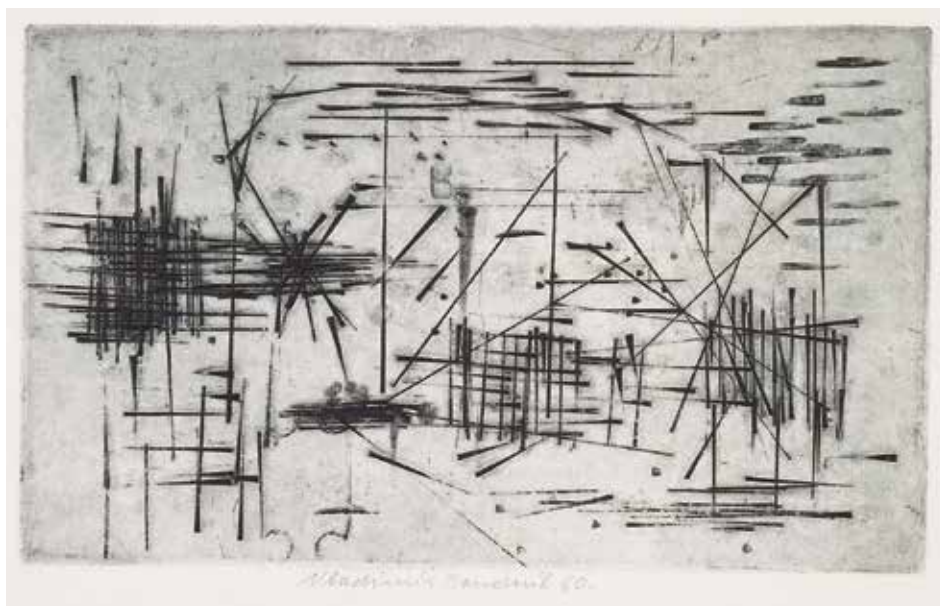
10. 9. 2015–3. 1. 2016, vernisáž ve středu 9. září v 17.00

Můj zájem o výtvarné umění má hluboké kořeny a chebská galerie v něm svými objevnými výstavami hrála důležitou roli již od 70. let. Vzpomínám si, že zvláště silným dojmem na mě zapůsobila výstava Josefa Istlera, abych jmenoval jen jednu z mnoha jiných. A nesmím zapomenout ani na muzeum v Aši, které za ředitele Josefa Borsika připravilo řadu výstav doprovázených besedami s předními umělci. Tehdy jsem poznal i často extravagantní zákulisí a souvislosti výtvarné tvorby. Několikrát vzniklý Klub přátel galerie v Chebu neměl obvykle příliš dlouhé trvání, teprve nyní se rozvinula jeho činnost do stabilní a nesmírně bohaté aktivity. Jako jeho nadšený a trvalý člen si proto vážím výjimečné výzvy připravit tuto drobnou „výstavu z depozitáře“ pro jeden sál v její stálé expozici. Snažil jsem se, aby můj výběr korespondoval s tím, co mne vždy zajímalo v umění i mimo něj, a měl tak skutečně osobní ráz. Proto nemohu začít jinak než vzpomínkami. Děťství a léta mládí jsem prožil na okraji Nymburka, téměř na kolejích železnice, kde drnčely a supěly těžkotonážní parní lokomotivy, troubily motoráčky, šuměly lány obilí, vozila se řepa do cukrovaru, přelétávala letadla z nedalekého vojenského letiště a diskutovalo se o vybudování případných zemljank pro případ rozšíření války v Koreji. Koupal jsem se v pivovarských vanách spolu se spolužákem z pivovaru, v němž ještě nedávno žily a působily hlavní postavy Hrabalových Postřizín, a navštěvoval lidovou hvězdárnu, jen pár desítek metrů od vily Hrabalky. Pozoroval jsem nejen hvězdy, ale i tvary ocelových krásek – parních lokomotiv, potkával pana Maryska s violoncellem a s manželkou na cestě z nádraží a obdivně přihlížel vzniku pláten místního malíře a karikaturisty Hanuše Bohmana. Sedával jsem na jedné

ze zbylých mezí v polích a snažil se spíše snivě pochopit jevy na obloze i kolem sebe, třeba pláč některých lidí po smrti Stalina a Gottwalda nebo to, že jejich busty se najednou ocitly na záchodě gymnázia. Vzpomínám si, že jsem ještě jako student podepsal výzvu „Manolis Glezos musí žít“ a v těchto dnech jsem nevěřil svým očím, že tento člověk nejen stále žije, ale významně se angažuje v řecké krizi. Mezinárodní geofyzikální rok a vypuštění prvního Sputniku mi dodaly impuls do soutěží a olympiád, což vyústilo ve studium na Fakultě technické a jaderné fyziky nebo, jak se za nás podle zkratky FTFJ říkalo, „fujtajflu“. První semestr byl křest fabrikou, tedy převážně manuální praxe v ČKD Praha, kde jsem získal kvalifikaci zámečnicka IV. třídy. Byl jsem tedy zaučen. Moje 60. léta tedy začala v podobném industriálním prostředí, jako o deset let dříve Bohumilu Hrabalovi a Vladimíru Boudníkovi. Proto jsem jim rozuměl. Černým řemeslem jsem byl také poučen o úctě k materiálům, zvláště těm ušlechtilým, jejich tvarům i barvám, což mi zůstalo dodnes. Neuvěřitelný společenský kvas 60. let mi otevřel dveře k jinému pohledu na kulturu i svět a klíčovým způsobem mě ovlivnilo Divadlo Semafor. Po „fujtajflu“ jsem přišel do SVÚSS Běchovice a pak mne vojna zavála do Chebu a Aše. Srpen 1968 byl v mém životě zlomovým: ukončil jsem vojenskou službu a z průmyslového výzkumu v Běchovicích přešel do Strojní početní stanice pletářského podniku Tosta Aš, což vlastně bylo muzeum kancelářské a děrnoštitkové techniky, postupně přetvářené ve výpočetní středisko. Zvláštní atmosféra starých přádelen, pletáren i dalších provozů s často velmi složitými a hlučnými stroji, mosaznými součástmi a typickou olejovou vůní a s olejovými obrazy na stropích vícepatrových

↑ František Hudeček, Noční chodec, 1948, tuš a akvarel na papíru, 285 × 215 mm
→ Josef Istler, Modrý objekt, 1956, olej, dřevo, 136 × 110 cm

← Vladimír Boudník, Stopy materiálu, 1960, aktivní grafika, 147 × 246 mm
↳ Lubomír Přibyl, Oblouková diagonála - sinusoida, 1965, strukturální grafika, 33/50, 905 × 650 mm
↓ Jitka Válková, Pád, 1980, tuš, papír, 1000 × 700 mm

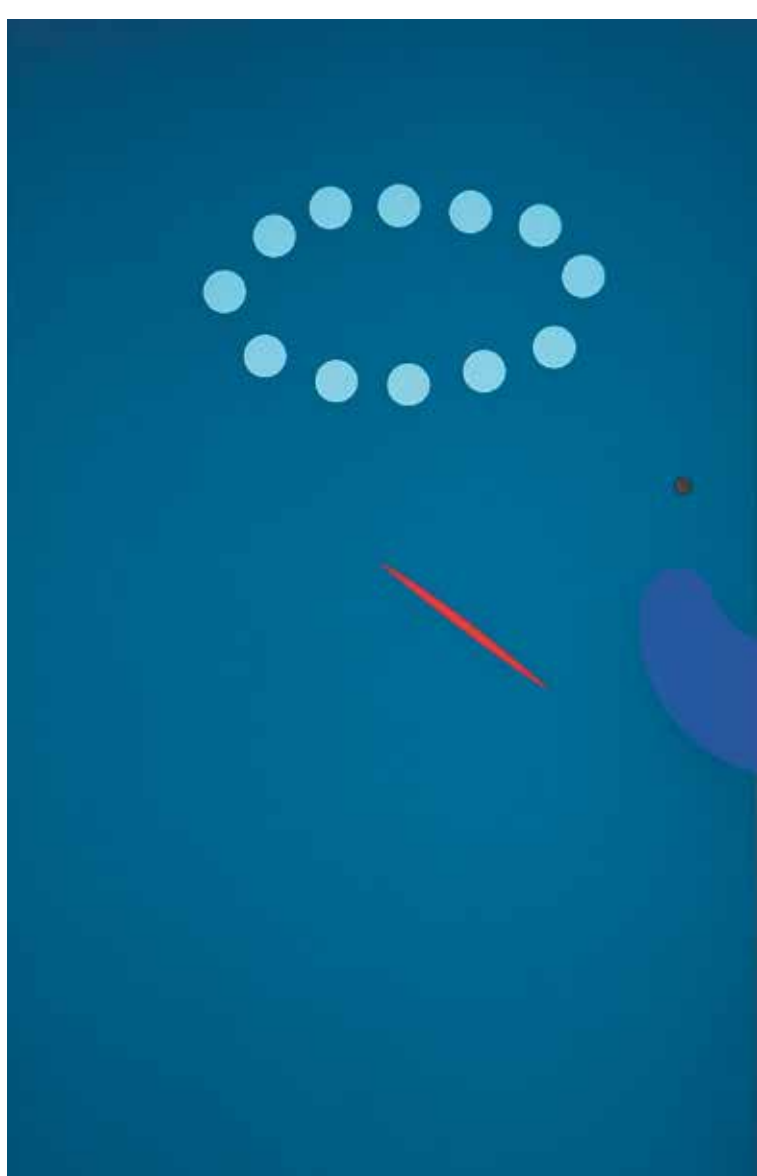

budov byla pro mne - pouhého pozorovatele - nesmírně působivá. Později jsem se stal šéfem nákupu, z čehož jsem později mohl čerpat, když jsem v 90. letech začal publikovat odborné práce z oblasti marketingu. Naprosto jedinečná a užitečná pak byla toskácká zkušenost s ručním sítotiskem. V tuhých dobách normalizace jsem se podílel v Aši na vzniku společenství, které přineslo neuvěřitelná setkání s „nepreferovanými“ osobnostmi, z nichž některé se staly i mými neformálními učiteli. Sem patřil zejména Bohumil Hrabal, Miroslav Holub, Jiří Suchý, Zdeněk Mahler, Hana Preinhaelterová, z Aše pak široce vzdělaný lékař a švagr výtvarníka Jiřího Balcara Vlastimil Hájek a další. Po roce 1989, kdy jsem odešel z upadající ašské textilky na ekonomickou fakultu do Chebu, se mi otevřela cesta k dalšímu myšlenkovému rozvoji - doktorskému studiu na Vysoké škole ekonomické v Praze a stážím na Wirtschaftsuniversität ve Vídni. Už letní olympiáda v Tokiu v roce 1964, ale zejména EXPO 1970 v Ósace a pozdější poměrně slušná nabídka špičkové průmyslové produkce, knih a výstav zrodily můj trvale obdivný vztah k Japonsku. Po roce 1989 jsem mohl nejen Japonsko, ale i Indii a několik dalších zemí Dálného východu a jihovýchodní Asie hlouběji poznat a několikrát

navštívit. Výsledkem tohoto trvalého zájmu byla patnáctiletá existence oboru „Japonská ekonomická studia“ na fakultě. Výběr prací českých výtvarníků z depozitáře galerie odpovídá mému vztahu k výtvarnému umění, jak se postupně utvářel během let. Na začátek jsem postavil drobnou kresbu Františka Hudečka zobrazující jednoho z jeho slavných Nočních chodců. V nich se často objevuje motiv propojení člověka a vesmíru, tedy oblasti, patřící k mým trvalým intelektuálním zájmům... Preferoval jsem díla korespondující s mým exaktním zaměřením, tj. nejrůznější abstraktní nebo geometrické formy. Některá z nich mají blízko i k oné specifické minimalistické estetice japonského umění, kterou mám rád. Druhá linie mého výběru souvisí s mým nymburským rodištěm a s Bohumilem Hrabalem. Od něho vede cesta k Vladimíru Boudníkovi, který je stejně jako Hrabal mou celoživotní láskou, a dále k jeho žákovi Lubomíru Přibylvi. To byl také důvod k zařazení velkoformátových gestických kreseb Jitky Válkové, která je podobně jako Hrabal spojena s prostředím industriálního Kladna.

Jiří Hofman

κ Karel Malich, Uviděl jsem to (z grafického alba Česká grafika I), 1993, serigrafie na papíru, 53/100, 377 × 243 mm

λ Milan Grygar, Plocha a prostor (z grafického alba Česká grafika I), 1993, serigrafie na papíru, 53/100, 530 × 380 mm

← Václav Boštík, Bez názvu (z grafického alba Česká grafika I), 1993, suchá jehla na papíru, 53/100, 237 × 235 mm

↑ Jiří John, Krystal, kapka rosy, 60. léta, tempera na papíru, 505 × 379 mm

λ Aleš Lamr, Magická geometrie II, 1999, litografie na papíru, 50/50, 810 × 545 mm (1000 × 700 mm)

→ Karel Malich, Sedím za stolem, 1985, pastel na papíru, 103 × 74 cm

Jiří Hofman

Osobní výběr IV: Jiří Hofman – matematik

Výstava z depozitáře
10. 9. 2015–3. 1. 2016
Otevírací doba: út—ne, 10.00—17.00

Souběžné výstavy

Obrazy Chebu. Ikonografie Chebu od nejstarších zobrazení do 20. století
Velká galerie, 8. 10.–29. 11. 2015

Carl Thieme, Panorama Prahy z bastionu sv. Máří Magdaleny, 1844
Opus magnum, 8. 10. 2015–3. 1. 2016

Vendula Chalánková
Malá galerie, 29. 10.–16. 12. 2015

David Böhm, Hlava v hlavě
Museum Café, do 27. 9. 2015

Galerie výtvarného umění v Chebu

příspěvková organizace Karlovarského kraje
náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 16, 350 02 Cheb
T: +420 354 422 450, F: +420 354 422 163
info@gavu.cz, www.gavu.cz